

— Недѣй се плаши, татко . . . пъкъ и мама ще ми напомни.

Пиерина бѣше тѣй внимателна и грижлива, че баща ѝ наистина нѣмаше защо да не ѝ се довърява. Всѣкога тя заставаше на поста си десетъ минути прѣди пристигането на трена, съ сигнала въ ржка, весело засмѣна. Вътрѣтъ развѣваше тъмнитѣ ѝ кждри, а слънцето ги освѣтляваше.

Кондукторитѣ и машиниститѣ, които бѣха пж-тували отъ тука, вече познаваха Пиерина и като се приближаваха къмъ кантона № 6, често я виждаха. Понѣкога тѣ я закачаха на шега съ разни знаци, но момиченцето си оставаше сериозно, погълнато цѣло отъ своята служба.

Случи се веднажъ да видятъ Пиерина съ сигналъ въ ржка и прѣзъ деня, и вечерята. Можеше човѣкъ да си помисли, че на нея е възложено наглеждането на пжтя. Това стана затуй, защото баща ѝ, който трѣбваше да причака закъснѣлия тренъ прѣзъ една студена и снѣговита нощъ, заболѣ отъ възпаление на бѣлитѣ дробове и трѣбваше да лежи въ постелката, а майка ѝ се грижеше за него. Болестъта крачеше бързо и скоро докторътъ съобщи, че нѣма надежда за оздравяване.

Отъ тогава Пиерина не се засмѣ: на сърцето ѝ бѣше тежко, очитѣ ѝ се пълнѣха съ сълзи. Но тя не забравяше врѣмето, когато прѣминаваха треноветѣ: тя знаеше, че майка ѝ си бѣ изгубила ума отъ тжга и че тя трѣбва да помисли и за майка си.

Дори въ деня, когато баща ѝ умрѣ, а майка ѝ го оплакваше, Пиерина не забравяше да излѣзе въ опрѣдѣленото врѣме на своя постъ.

Баща ѝ прѣзъ врѣме на болестъта си тѣй често ѝ казваше да не забравя врѣмето, прѣзъ което прѣ-